

[Aksel Larsen.]

det var ikke udformet som et lovforslag eller et ændringsforslag til et lovforslag, men det var venstres alternativ til momsens; venstre sagde: vi vil godt skaffe staten disse 1.000-1.100 mill. kr., men de skal skaffes over punktskatterne. Ja men det er da rigtigt, så jeg forstår aldeles ikke, at hr. Henry Christensen vil benægte det her. Jeg må også give finansministeren ret, når han siger, at når venstre kunne komme med en sådan idé, har de i hvert fald ikke sagt, at nu skal beskatningen af tobak og øl og vin sættes ned; venstre ville tværtimod have den sat op. Det var disse områder, man specielt var ude efter.

Dernæst må jeg beskæftige mig med noget andet, hr. Henry Christensen talte om, og det er sådan set mere alvorligt. Han siger, at hvis finansministeren fandt, at de forudsætninger, hvorunder han havde afgivet løfte om, at visse punktskatteforhøjelser skulle bortfalde, når momsens blev gennemført, ikke kunne holde, så burde finansministeren være gået til de partier, han havde gennemført disse tidligere afgiftsforhøjelser sammen med, og sagt til dem: forudsætningerne er bristet, og hvad skal vi nu gøre? Det er i hvert fald en helt ny parlamentarisk metode, der her anbefales, at en regering skal være bundet til, hvad der tidligere er vedtaget på skatteområdet, og ikke må foretage ændringer i disse skatte- eller afgiftslove, uden at disse ændringer på en eller anden måde er godkendt af de partier eller de folketingsmedlemmer, der tidligere har stemt for disse afgiftslove. Jeg kan ikke forestille mig, at en sådan praksis overhovedet skal være gennemførlig; jeg synes, det er et ganske mærkværdigt parlamentarisk princip, hr. Henry Christensen nu gør sig til talsmand for. Vi har i udvalget under de meget langsommelige drøftelser vedrørende omsætningskatten også talt om punktskatter og afgifter og alt muligt, og vi har talt om, hvorvidt der var mulighed for at lempe den eller den punktbeskatning, men konkrete forslag er ikke fremkommet. På denne baggrund synes jeg man skal lade være med nu at bebrejde finansministeren, at han ikke holder de løfter, som — så vidt jeg forstod det — hele momsudvalget var klar over ikke ville kunne holdes i denne situation.

Hilmar Baunsgaard: Må jeg til den højtærede finansminister, som ikke mente, at jeg kunne have ret i, at der var almindelige forventninger om at få foretaget justeringer af de indirekte afgifter, give den oplysning, at det, jeg sigtede til, var, at der hos de pågældende erhverv var en almindelig forventning, og det kan ministeren ikke være uenig med mig i at der var. Den forventning var skabt i og med den aftale, der blev truffet mellem socialdemokratiet, venstre og radikale i foråret 1966. Ministeren har ret i, at der var ikke denne almindelige forventning hos os herinde, vi kender jo også ministeren bedre end erhvervene.

Nu ved jeg godt — det har jeg jo med megen interesse lagt mærke til i den senere tid — at socialdemokratiet ikke kan lide, at jeg somme tider løfter en pegefinger, men hvis jeg nu lader være med at løfte pegefingern og siger, at det er slet ikke ment som nogen belæring, det er bare et spagfærdigt udtryk for min opfattelse, må jeg måske sige til ministeren, at når ministeren finder, at forudsætningerne, hvorunder en aftale er truffet af ministeren med to partier, er ændret, så tror jeg, ministeren ville gøre fremtiden for sig selv lettere, hvis han også tog en samtale med de to partier og bare stiltfærdigt meddelte: nu synes jeg, forudsætningerne er ændret. Vi accepterede jo fra det radikale venstres side ministerens ret til at arbejde ud fra ændrede forudsætninger, hvilket ikke er det samme som, at vi var enige med ministeren i alle konklusionerne. Men jeg tror, man ville gøre sig selv en tjeneste og sin fremtid lettere, hvis man huskede, at man godt en gang imellem kunne invitere partier til at få en oplysning, selv om man ikke lige stod og havde brug for, at de ydede en stemmemæssig service i den givne situation. Jeg tror, det på mange måder ville give et bedre klima. Det var ingen løftet pegefinger, det var bare en personlig opfattelse.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Det er hr. Aksel Larsens bemærkninger, der giver mig anledning til at gå på talerstolen. Jeg må for det første oplyse hr. Aksel Larsen om, at det forslag, vi fremlagde, var baseret ikke på afgifter på omkring 1.100 mill. kr., men på afgifter på